Brev till Sophie Elkan från Selma Lagerlöf: 1902-1904 : L 84:1 - 102

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

793

Tack för bref just nu. Jag har sutlit med jultomten nouveau
riche dagen. Det går inte ur fläck, det är visst bättre, att jag svar-
var på dina frågor. Ja Bonnier var öfveransträngd och talade
i stället om de böker hon måste läsa, äfven vid middagen, men det
var visst i meningen att någon mer än närmaste grannen skulle
höra det. (Det var för resten allmänt bekant. Warburg talade om det för
mig redan på förmiddagen,) så hörde Levertin, som satt mot emot,
hennes fråga var och föll in med ett yttrande om att han bestämt
hade det Runes göras något af boken. Fru Bonnier talade di-
rekt som du i forna dagar, om den fåvitliga räfsten och om det
att så vårdligt nedlåtande tala om mannen. Det var
tråkigt i början, men sedan var det som skrifvet af en vansinnig
det var ju för resten ingen stor offentlighet. bara Paulis. Levertins
Tor Ekeberg. Eva Bonnier, i allt tio personer. Jag hade sannolikt
och det gjorde nog intet. Den svarta rockklädningen var så skryck-
ligt. Det var som vanligt rätt trefligt vid bordet, men långt efteråt,
de talade mest om beväringsynglingars lidanden. Bonniers hade en
pojke som exercerade i år. På slutet kom jag att tala litet med Tor
vi talade Tavernina, och han visade ingen lust att förrycka sig, och det
gjorde mig vänligt stämd mot honom. För resten tycker jag bra om
alla, som tala litet vänligt om dig. Du sitter alltså bra fast djupt inne
i mig, så frågade Tor helt naivt om jag i ungdomen hade drömt om
att jag skulle nå så där upp på Rulmen? Jasså jag är på toppen, tänkte
jag, det var lustigt nog. ~~Jag~~ Strax därpå undrade han om jag inte
blef ledsen att jämt se mitt namn i tidningarna! Han var mycket vänlig
och kommo godt ihåg. Ja, så var det Levertin, du förstår, att
jag vill väl ej tala med folk om deras familjeaffärer utan jag var
mycket olycklig öfver mig själf, som trots detta gjorde det. Jag antar
att det var han, som ville, att jag skulle säga något, jag tror att jag
var hypnotiserad. I alla fall föreföll det mig som om Oskar Rune
sig glömt af systern och jag sade honom, att hon jämt talade om
honom och att hon dyrkade honom på det gamla sättet. Ja han

behöfde göra mig fri från mig för att få leva sitt eget lif, sade han och var rätt bitter; Svågern föreföll honom ej som en person han kunde sympatisera med. Men han ville veta af mig om han dög till något? Och det visste jag ej. Emellertid så var Oscar så förfärligt rät mot mig nästa gång hos Warburgs, så det måste inte ha varit galet det jag gjorde. Hans fru var ju mycket intagande, ja hennes kunde jag nog bli mycket förtjust i. Jag talade mycket med henne sedan, där hos Bauniers, men mest om resor. Jag vet ej hvarför jag hade tråkigt där, men jag skall säga dig att på måndagen blef jag så förfärligt trött, då jag suttit hos Paulis i tre timmar och sett på bilder. Jag kunde inte hemta mig och förkyld blef jag ock, då första dagen det var så vackert och varmt på morgonen, men på middagen blef det kallt och jag hade ej tagit nog mycket på mig. Det var nog jag, som var i stämning. Warburgs voro ej där. Det var mycket tomt, men de voro sjuka. Bauniers, båda två och orkade ej med en stor middag. ~~Betty var ovanligt roligt i håret och mycket nätt. Hon hade~~ blipait fet, och var hjärtlig och kan du tänka dig att vid middagen så lade han bort titlarna med mig". Det gör han nu annars aldrig med fruntimmer, men han hade sagt minst nu flera gånger" Det blir en pröfning innan det kommer igång. Det var verkligen en riktigt bra middag. Scholander gjorde sin sak riktigt bra. Han sjöng Alnekvist och sången var ej mycket med men ett par nummer voro små berättelser, som han deklamerade och som slutade med en vers. Det var riktigt fint. Fru Möller var verkligen lik sitt porträtt. Hon föreföll mycket öfverspänd och skulle sluta sjunga på grund af nervös rädsla. Helena Nyblom var helt oddomlig, dum och oförskämd för resten. Hon tyckte att Kolonien i Jerusalem var så tarvelig i jämförelse med de katolska omnarna. Jag hade aldrig känt mig den sidan af saken. Men sedan hon ej mer vill ta mig och ej skrifver bref till mig, kan jag gott hålla henne. Hon berättade om Bjönsson rätt lustigt och om fru Caroline som sitter döf och svartsjuk bredvid, då han och B.B. vilja ha en pasiar, och inte lämnar dem en sekt. På Fredag skolkade jag från